

A Magyarok Világszövetsége konferenciái Boldog Özséb pálos szerzetes szentté avatásáért

A Magyarok Világszövetsége azt a kitüntetett feladatot kapta (elsősorban az Égiektől) és Árva Vince atyától még az atya életében, hogy eljárhat a pálos rendalapító Boldog Özséb szentté avatásának ügyében. Árva Vince atya 17 vaskos kötetben írta meg és gyűjtötte össze az adatokat, melyeket immár a Magyarok Világszövetsége fog a pápa elé terjeszteni. Patrubány Miklós elnök Bakk Istvánt bízta meg a pálos konferenciák szervezésével. E konferenciáknak az volt a célja, hogy közösségi szinten áttekinthetővé váljék a magyar rend hajdani alapításának célja, története, s a rend jelenlegi helyzete, amely, úgy tűnik, Árva Vince atyával kihalt, de nem szűnt meg. Az első konferencián jelen voltak a lengyel pálosok képviselői is.

Az Atya 2008. december 7-től erdélyi körúton volt, székely barátai szervezésében. Magyarországról Rostás László kísérte, akit az atya lelki fiává fogadott már jó pár évvel korábban. Csík-somlyón egy egyházi panzióban az atya rosszul lett.* Betegszállítón hazahozták, de sajnos 2008. december 15-én a kórházban átadta lelkét teremtőjének.

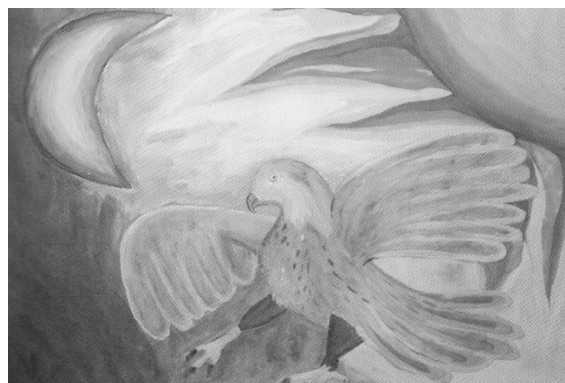
Az első konferenciát, még az atya életében december 14-re szervezték, Ő azonban már nem vett rajta részt, mert kórházban feküdt. Szűk körben megtartották. Az atya beszédét Rostás László olvasta fel, aki az idős szerzetes erdélyi útjáról is beszámolt. Dr. Tóth Judit a Magyar Pálos Rend helyzetének és a szentté avatás menetének jogi oldalát világította meg. Bakk István foglalta össze a teendőket.

Vince atyát a római katolikus egyház temette el Székesfehérvárott 2009. január 5-én. Egyszerű, de emberi nagyságához méltó temetést kapott egyházától az utolsó magyar pálos. Az atya még életében megírta az imádságot Boldog Özséb szentté avatásáért, melyet most mi is közlünk lapunk hasábjain. A konferenciákon a levelezőlap formájú imádságot kiosztották, s tudom sokan imádkozunk ma Magyarországon az atya szavaival

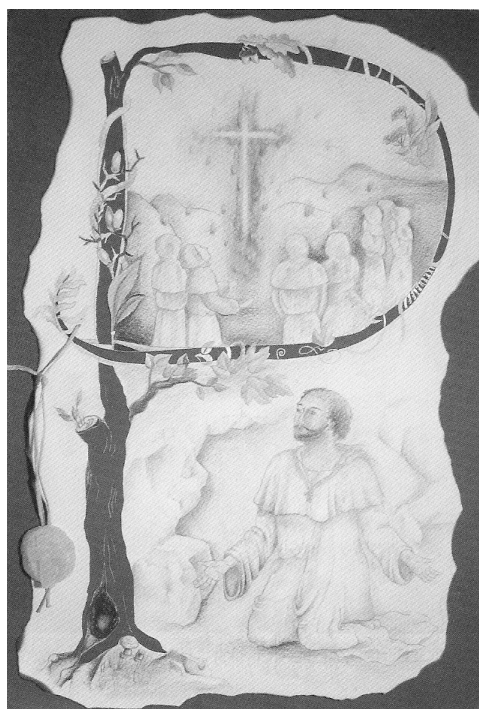
Boldog Özséb szentté avatásáért.

A második konferenciát 2009. február 14-én rendezte meg Bakk István a Magyarok Világszövetségének székházában, a nagyteremben, sok ember érdeklődését odavonva. A konferenciát megelőzte egy mozgósítás általános iskolás gyermekek körében, akiket pálos témakörben rajzolásra, festésre serkentettek. A konferencián adták át a díjakat a gyermekeknek.

Boldog Özséb gyermekrajz-pályázat rajzai

„FÉNYHOZÓ” Kovács Nikolett 8. osztály

„PILISI REMETE” Schultz Gellért, V. osztály

* Perge Julianna a szomszéd szobából meghallotta a zuhánást és átrohant segíteni.

A nyertesek névsora:*Óvodás különdíj:***Gergely-Szép Kincső** (Újlengyel, 6 éves)

A kislány édesapja kísérő levélben – ami Árva Vince atyának szolt – leírja, hogy amikor Kincsőtől megkérdezte, hogy miért rajzolt fénykört Özséb feje fölé, akkor az apuka ezt a választ kapta: „*Hogy, hogy miért? Hát, Ő egy Fényvivő, nem tudad?*”

A pilisi Óvoda, Ált. Iskola és Gyermekotthon tanulói közül:

*Megosztott első díj:***Méhes Bence**, 7 éves**Orsós Gergő**, 7 éves**Juhász Marika**, 8 éves**Kun Mária**, 14 éves

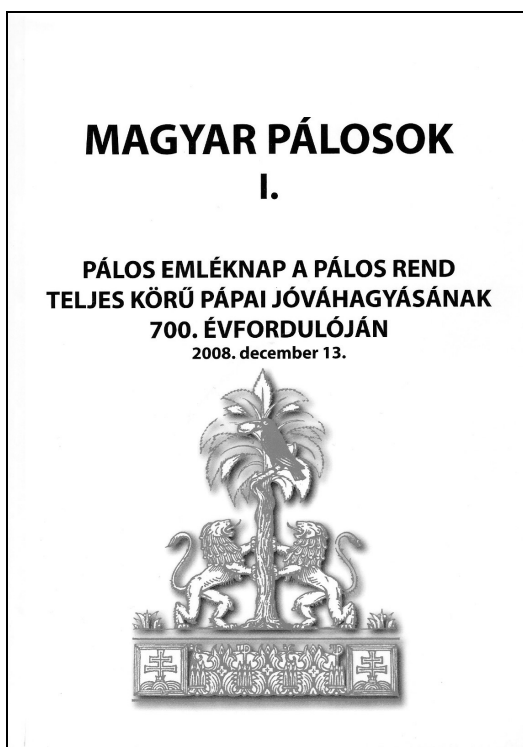
I. helyezést ért el:

Ulrich Márk, 6. osztályos tanuló, Szent Imre Katolikus Ált. Iskola, Ráckeve. „*Boldog Özséb látomása*”

II. helyezett:

Márkus Renáta, 3. osztályos, Hevesi Sándor Ált. Iskola, Nagykanizsa. „*Remény*”

A zsűri tagjai Dr. Molnár V. József professzor és Pető Imre szaktanár voltak.

MAGYAR PÁLOSOK I. rész borítója

A Magyarok Világszövetsége sorozatot nyitott a "Magyar pálosoknak" Szabó György szerkesztésében két jó kötet foglalja magában a két konferencia anyagát, a harmadig pedig a gyermekrajzokat Boldog Özséb világról.

A második konferencia előadói megkapták a három fontos és szép kötetet. Nem is értem, hogyan képesek ilyen gyorsan hasznos és szép könyvek kiadásnak szervezését lebonyolítani. 2008 augusztusában az egy hétig tartó nemzetközi konferencia-csúcson is előre kinyomtatva készen állt minden szekció összes előadójának beszéde szépen könyv formában kiadva. A legnagyobb elismeréssel adózunk a Magyarok Világszövetsége gondosságának, Patrubány Miklós igényességének és a szerkesztő Dr. Szabó György elegáns, naprakész munkásságának.

Átgondolt, bölcs döntés volt a pálos papság kérdésének közösségi szintű megvitatása. Ha Pázmány Péter bíboros a maga korában a Pálos Rend sorsát párhuzamba vonta a magyarságéval, akkor ez a mai világban immár sorskérdéssé is vált.

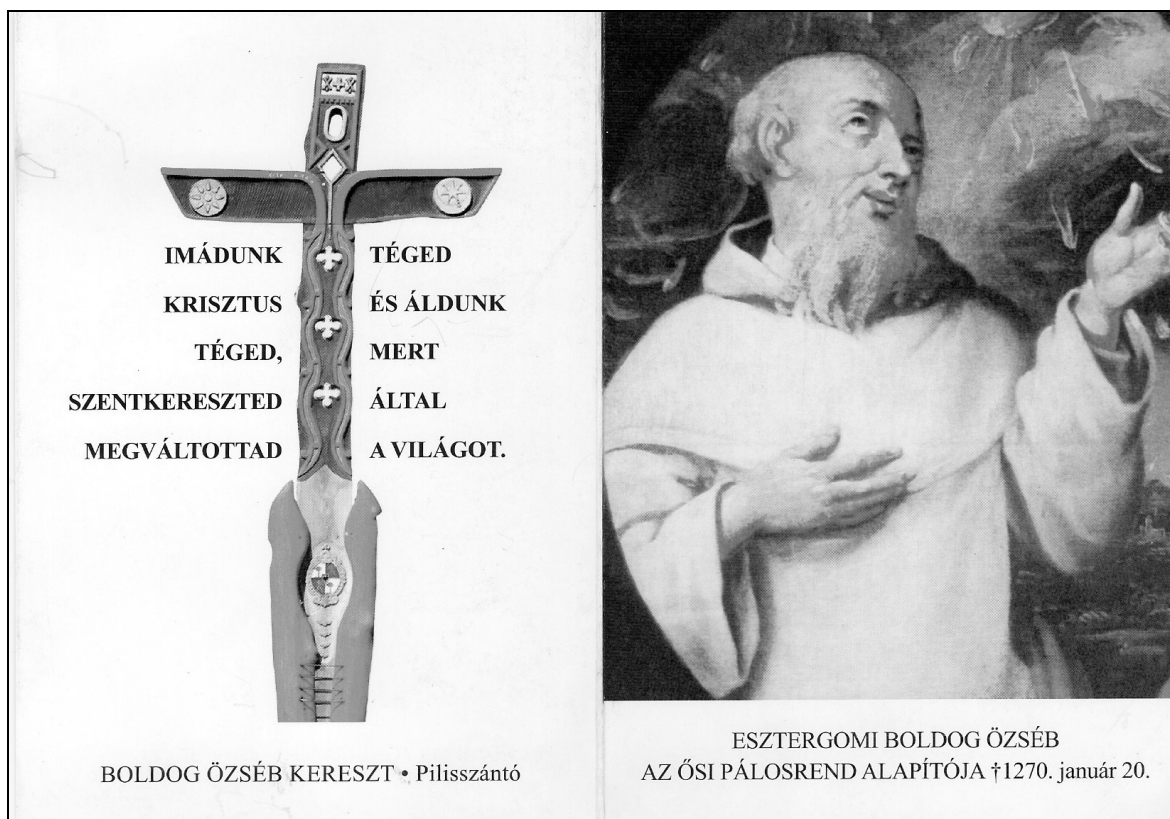
Megtudtuk azt a fontos tény, miszerint a magyarországi alapítású Pálos Rend, melynek Árva Vince atya volt utolsó tagja, jogilag nem azonos a lengyel Pálos Renddel, amelynek a 18. században vetették meg alapkövét (Dr. Juhász Miklós). Megismertük a rend történetét (Bakk István), őstörténetét és a boldogasszonyi kötődését (Gönczi Tamás, Szántai Lajos, Virág L. Gábor és e sorok írója), mely szerint a pálos, palil rend égi alapítású nimrudi hagyomány a Boldogasszony tiszteletére.

A pálosok mind a régmúltban, mind a közelmúltban sok vértanút, mártírt áldoztak a hazáért. A konferencián bemutatták a kommunista terror áldozataként mártírhalált halt Vezér Ferenc szerzetest (Stoffán György írását Dr. Szabó György olvasta fel).

A pálos lelkület szólalt meg Bakk István, Rostás László előadásában, míg Rumi Tamás a különleges pálos rovásírást ismertette. Szavaik alapján tisztázódott a Magyar Pálos Rend arculata, s nemzeti vonatkozásban kiemelt különleges volta.

Az előadások anyaga a Magyarok Világszövetsége székházában megvásárolható.

Végezetül közöljük Árva Vince atya imádságát Boldog Özséb szentté avatásáért:

IMÁDKOZZUNK BOLDOG ÖZSÉB SZENTTÉ AVATÁSÁÉRT

Könyörögjünk:

Isten, ki szentjeidet megdicsőíted, Esztergomi Boldog Özséb közbenjárásával fordulok Hozzád, akit az irántad való szeretet a pilisi remeteségbe vezetett, hogy ott áldozatos, vezeklő életével népéért engeszteljen.

Add meg, hogy amint összegyűjtötte a remeteket, úgy imádsága gyűjtse össze szeretetben a világban szétszóródott magyar népet. Példájára valósuljon meg az egyházak közötti egység. Szent Fiad akarata szerint.

Boldog Özséb remete lángja világítson be az elhagyott otthonokba és vezesse vissza a szülőket és a gyermekeket a családi tűzhely melegéhez. Fénye világítson a mindig kereső-kutató fiataloknak, hogy a Hozzád vezető úton találják meg életük értelmét és boldogító célját!

Az öregeknek, a betegeknek add meg a fényt, hogy felismerjék, a szeretetből vállalt szenvedéssel milyen sokat segíthetnek embertársaikon.

Boldog Özséb imájára add meg, hogy hazánkban is szűnjék meg a paphiány, és akik önként vállalják a papi szolgálatot, életük végéig hűségesek legyenek az Egyházhoz, engedelmisségben, tisztaságban és az egységben.

Boldog Özséb egy borzasztó háború után vonult a remeteségbe, hogy áldozatos életével kieszközölje az áldott békét. Add meg ma is a világnak, de főképpen hazánknak a békét és háráítsd el, Özséb érdemeiért a háború veszedelmét.

Végül saját kérésemet terjesztem eléd..... Boldog Özséb közbenjárására add meg, hogy elnyerjem megvalósulását lelkem és az Egyház javára.

Krisztus a mi Urunk által. Ámen.

Boldog Özséb és az imádság ereje

Személyes élmény ugyan, mégis az „Események” között mesélem el kedves olvasóinknak azt a hatást, amelyet az özsébi imádság életünkre gyakorolt. Elképzelttem Boldog Özsébet, amint a Mennországon, a Boldogasszony kristálytemplomának kertjében ellátja úrnője természetkultuszát és az ott híven imádkozó egyszerű embereket bevezeti a Boldogasszony elé, hogy elmondhassák lelkük fájdalmát és megbékélést, biztonságot nyerjenek.

Éppen ezért, amidőn az özsébi imádság szövegében a kipontozott részhez értem, saját kérésemet ott mondtam el a Nagyboldogasszony szentélyében, lábai előtt földre borulva. Kértem itt a jószágos Istent, hogy a Boldogasszony köpenye alatt fogja össze a magyarságot. Szüntesse meg a szét húzást, és ne engedje, hogy aknamunkával aláássák a hazaszerető magyarok nemes törekvéseit. Kérem Istent, hogy engedje Égi Királynőnk, a Boldogasszony szent idejének mielőbbi betöltését. Legyen nekünk királynőnk, példaképünk, védelmünk, akire feltekintünk, s ezáltal ki tudunk vergődni abból az apátiából, melynek vermét a gonosz ásta meg számunkra. Imádkozom családomért, a Bölcsész Egyesületért, a Magyarok Világszövetségéért, s mindenkiért, aki hozzánk egy-egy láthatatlan ezüst lélekszállal kapcsolódik, így kedves olvasóinkért is. Buzgó fohászaim hatására csodálatos dolgok történtek.

Barátaim közül hárman is felszabadultak a hatalom méltatlan vádjai és rágalmi alól, s lelkük kiegyensúlyozott lett.

A Gazdasági Versenyhivatal a médiumok útján ártatlanul meghurcoltatta egyesületünket. Február közepén egy fax várt reggel az íróasztalomon. A GVH bírása udvarias levélben sajnálatát fejezte ki emiatt és elnézést kért. Azonnal feloldódott bennem a bánat keserősége.

Ugyanezen a napon postai úton kaptuk meg a FAT (Felnőttképzési Akkreditáló Testület) döntését kérelmünk sikeres elfogadtatásáról, amely az egyesületnek, mint felsőfokú felnőttképzési intézménynek az akkreditálását jelentette. Ez természetes tény kellene, hogy legyen, de mégsem az, mert húsz éve próbálkozunk az állami elfogadta-

tással, de csak feljelentésekkel válaszoltak minden beadványunkra, soha, semmi jót nem tapasztaltunk a kulturális és oktatási kormányzattól. Hogy az imádság erejét megértsük, át kell tekintenünk a húsz éves megpróbáltatás sorozatot.

1990-ben Andrásfalvy Bertalan miniszter úr elfogadta intézményünket 12 szakkal, s anyagi támogatást is nyújtott, de 1993-ban a felsőoktatási főosztályvezető és jogásza kihagyta egyesületünk nevét a felsőoktatási Törvény 1. számú mellékletéből, a magánegyetemek listájáról. A folyosón viszont megmondták, hogy soha nem fogják iskolánkat akkreditálni, s még ki sem száradt a pecsét az új törvény alatt, máris feljelentettek a megyei ügyészségen, hogy engedély nélkül munkálkodunk. Ügyészségi szinten felmentést kaptunk, s beláttuk, hogy előlről kell kezdeni mindent.

1995-96-ban beadtuk akkreditálásra új anyagunkat, öt szakkal főiskolai szinten. A bizottság akkreditált három szakot, az újságíró-szociológiát, a földrajz-természetvédelmet és az énekmuzikamuzikamuzikamuzika népzene szakunkat. Azonban az értesítésben az állt, hogy az oktatási miniszter mellett működő legfelső tudományos tanács elutasítja a kérelmünket, mert a régióban már van hasonló felsőoktatási intézmény, s egyébként sincs pénzük a finanszírozásra. Mondanom sem kell, hogy eleve, nyilatkozatban lemondtunk mindennemű állami támogatásról, mert tandíjat szedünk. A minisztériumi levéllel egy napon érkezett meg az értesítés újabb ügyészi szintű feljelentésükről. Nagy vizsgálatot tartottak, de a feljelentés ügyészi úton le is zárult.

Gondolom, halálosan unják már ezt a beadványt, de kérem, tartsanak ki, olvassák tovább, jó vége lesz a mondókának.

Nekifogtunk, s újra átdolgozva, 1998-ban beadványt készítettünk és Dr. Papp Lajos miniszterhelyettes elé felvittük. Ez a beadvány szórónszálán eltűnt a minisztériumban. Viszont érvényesült az újabb feljelentés, amely többszöri felújítással végül bírósági stádiumba is került. Még ide jutottunk úgy tönkretették jó hírünket a média által, hogy égi csodának tűnik, hogy mégis mertek hozzánk jönni tanulni.

Sebaj, a bírósági eljárás mellett 2000-ben kértük az oktatási minisztert, hogy fogadja el intézményünket a három akkreditált szakkal, hiszen

elvileg akkreditálva van, csak engedélyt adjon annak érvényesülésére. Erre válaszként megvonták a diákigazolványt tőlünk és a feljelentést három évig húzták, újabb adatokkal nehezítve. Végül a bíróság felmentett a bűnvád alól és nem rótták rám a sajtó által beharangozott "akár három éves" börtönbüntetést.

2004-ben nagy körültekintéssel újabb beadványt készítettünk, amely az Oktatási Minisztérium Felsőoktatási Főosztályának szimpátiája mellett – levelükkel igazolva is – immár kifogástalannak bizonyult. Elvittük az akkreditációs bizottsághoz, ahol egy "befogadó nyilatkozatot" kértek tőlünk Miskolc város vezetőségétől. Ilyet mi nem tudtunk felmutatni, mert a város vezetősége viszont kérte tőlünk az akkreditációt, amire a befogadást megadhatja. Volt még egy bökkenő. Az akkreditációs bizottság szívesen megszavazza azt a beadványt, amelyet – például esetünkben – a miskolci küldött, egyetemi professzor támogat. A döntés előtt kértük a küldött professzort beadványunk támogatására, de Ő világosan megmondta, hogy Miskolcon elég egy felsőfokú oktatási intézmény, s az már megvan.

Ennek a beadványnak iktatószáma ugyan van, de érdemben nem foglalkoztak vele, az előzőek miatt. Viszont a minisztérium nem nézte tétlenül újabb kudarcunkat, hanem feljelentéssel reagálta le megbuktatásunkat. Most az Oktatási Minisztérium Oktatási Hivatalának elnöke és a Miskolci Egyetem rektora közösen írták alá a feljelentést. A vád ugyanaz, becsapjuk a hallgatókat. Az eljárás 360 végzett hallgatónk rendőrségi kihallgatásával indult. Közülük egyetlen egy sem vallott ellenünk, hanem azt mondták, amit tőlünk is kaptak, szeretetet, megbecsülést. Az ügyész még az ügyészségi szakaszban felmentett, mégis három évig nyúzták az ügyet, amely végül 2007 decemberében zárult egy számunkra pernyertes bírói ítélettel. Az ítélettel egyszerre hozta a postás az újabb feljelentést, amely a Gazdasági Versenyhivatalból érkezett, mint "tisztegtelen versenytárs részére, aki becsapja a hallgatókat".

A Gazdasági Versenyhivatalnak külön bírósága van. Itt felülbírállhatnak minden bírói ítéletet, számukra nem érvényes az ügyészi felmentés, elítéltek minket, megbüntettek 150 ezer forintra és két évig egy könyvtárnyi iratot küldtek el, amelyeket végigolvasni is sok volt. Aztán meghur-

coltattak a médium által, de ez már a bírónak is sok volt, és mint már említettem sajnálatát fejezte ki.

A Gazdasági Versenyhivatal eljárásával egy időben készítettük el a FAT számára az újabb beadványunkat az intézményi akkreditációról. Mindnyájan éreztük, hogy ilyen lejáratai kampány alatt, amelyet a médium folytatott ellenünk a Gazdasági Versenyhivatal apropójából, lehetetlen, hogy bármely testület objektíven kezelheti kérelmünket.

Azonban tévedtünk. A FAT független lélekkel csakis a beadványt és a munkánkat bírálta, s nem befolyásolta semmiféle idegen érvényű érdek. Így aztán AL-1959. szám alatt akkreditálták intézményünket.

Ezen a ponton megéreztem az égi erők működését. Tavaly, amidőn Árpádházi Szent Erzsébettel és róla szóló könyvemmel foglalkoztam, érzékeltem, hogy Erzsébet erőt adott a meghurcoltatás elviselésére. Nélküle az elmúlt feljelentések sorozatát sem tudtam volna végigélni. Boldog Özséb égi szerepe más minőségű. Ő felemel és vezet. Az erő, amit sugároz, közösségi, minden magyart érint. Boldog Özséb magyar szent már régen, a népünk annak ítélte meg.

Amidőn beadványunk elfogadást nyert, megéreztem a pillanatot, mintha angyal szállt volna át a szobácskámon. Ebben a varázsos pillanatban láttam Boldog Özséb erőkisugárzásának érvényesülését. Gondolati síkon megformálódott üzenete: ez történik veletek Isten akaratából, a Boldogasszony örömére.

Kedves Barátaim, mondjátok esténként az özsébi imát, hiszen nekünk is jólesik, ha az égi magyar szentünk és Boldogasszony királynőnk lelkének örömet okozhatunk. Isten áldjon mindnyájukat.

(szerk.)

A Pálos Renddel kapcsolatos írások az Ősi Gyökérben

Rostás László: A megújuló Magyar Pálos Rend. Ősi Gyökér. 2007, 35, 1, 54-56. old.

Magyar Pálos nemzeti énekek
Ősi Gyökér. 2007, 35, 1, 56-58. old.

Árva Vince: Az esztergomi Boldog Özséb alapította Pálos Rend. Ősi Gyökér. 2002, 30, 1, 12-18. old.

fat

FELNŐTTKÉPZÉSI AKKREDITÁLO TESTÜLET

H-1085 Budapest, Baross u. 52.
Tel.: 06 1 433 1736
Fax: 06 1 433 1737Intézmény-akkreditációs lajstromszám: **AL-1959**

INTÉZMÉNY-AKKREDITÁCIÓS TANÚSÍTVÁNY

A Felnőttképzési Akkreditáló Testület a 22/2004. (II. 16.) Korm. rendelet alapján lefolytatott intézmény-akkreditációs eljárás eredményeként tanúsítja, hogy a felnőttképzést folytató intézmények nyilvántartásában **05-0165-05** szám alatt bejegyzett

Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyeteme

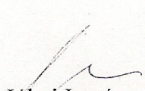
melynek székhelye:

3534 Miskolc Vár u. 9.

által folytatott felnőttképzési tevékenysége, illetve e tevékenységhez kapcsolódó felnőttképzési szolgáltató tevékenysége megfelel a 24/2004. (VI. 22.) FMM rendeletben előírt akkreditációs követelményeknek.

Az akkreditáció érvényes: **2009. február 4. - 2013. február 4.** napjáig.

Budapest, 2009. február 4.

Jókai István
a Felnőttképzési Akkreditáló Testület
elnöke

SZÉKELY GYÖRGYI

A magyar kultúra napja

Mit is jelent nekem ez a nap? Talán fel sem fogtam a jelentőségét, csak miután megéltem ezt a napot. Minden napra kerül egy kis ünnepelni való, hol születésnapot, hol névnapot ünnepelünk, hol a földnapja van, hol a levegő napjára, a környezetünkre emlékezünk, hol a versre, a zenére, irodalomra, történelmi eseményre gondolunk. De emlékezünk azokra is, akik már nincsenek közöttünk.

Biztosan az én naivságom, de valahogy nem hatott meg ez a nap, nem azzal ébredtem, hogy ma ünnep van. Természetesen a környezetem sem volt hangos a nap jelentőségétől, nem is figyelmeztetett rá a sajtó, a média, legfeljebb imitt-amott csendes elhangzott egy-egy utaló szó. De jöttek a megemlékezések barátoktól, kisebb közösségektől, Erdélyből.

Magyar Kultúra napja! Mit kaptam ettől a naptól?

Kellemes kis táncházunkban elénekeltük a himnuszt záróakkordként, a tánctanulás, a lépések kibogozása és az összetartozást megerősítő daltanulás után.

Panek Kati, osztálytársnőm Édesapjára, Panek Zoltánra emlékezett, ezt megosztva barátaival. Írását elolvasva eszembe jutott a közös gyerekkor színes palettája, a játszótársak nevetése, töprengése a jövőről, a tarsolyunkban elcsomagolt, de néha felbukkanó, elővillanó játékokban megmerített és a jövőre készülők szereposztása, álmainak dédelgetése.

Múltunk medrében mély barázdákat vágott az eltelt idő és emlékezünk, ezen a napon is emlékezünk szüleinkre, Édesapánkra, Édesanyámra, akiket már csak a Házsongárd hűs kertjében látogathatunk.

Emlékezünk egy pillanatra, egy fejezetre, egy érzésre?

De miért fontos ez a nap a Kárpát-hazában?

Először úgy éreztem személyes élményem, nem fűződik a naphoz. Egy ünnepnap a sok közül, amikor kicsit magába zuhan az ember, kicsit job-

ban büszke arra, hogy hagyatékunk van, hogy örökségünket táplálhatjuk, hogy jártak előttünk tehetséges emberek, hogy feltörnek a források és édesvizükkel táplálják lelkünket a legsötétebb, leghamisabb világban is.

Aztán tovább keres az ember – és talál. Egy újabb emlék, egy kisembernek az emléke, ami megszabta, meghatározta életútját, egy olyan emlék, amit a Nagymama tisztelete és törekvése egy „csodálatos emléknappá” emelt, egy kitörölhetetlen pillanattá varázsolt Ő, egy emberpalánta számára.

„Valamikor az 1960-as években az én drága Nagyikám – Anyám Anyja – ezen a napon reggel összecsomagolt engem kis emberkezdeményt s a fagyos-hófúvásos januárban elvitt Csekébe. Nem volt az olyan egyszerű, amikor két vonattal s aztán busszal lehetett a szatmári végekre eljutni. Dél is elmúlt már, amikor végsőt farolt az ikarusz-55 a farmotoros a csekei templom előtt, s kilehelte lelkét.

Fagyos metsző hidegben arcom sállal körbekötve, csizmában – közte újságpapír – araszol a 60 éves asszony ünneplő fekete kendővel a fején. A gyerek kisbundában alatta fehér ünneplő ing. A kopjafás temetőbe sírna a fagytól, de az asszony nem szól semmit, csak vezet; combig ér a hófúvás... Megáll a lépcsőnél, fent a kőurna, kezításkájából a papírba csomagolt útravaló zsíroskenyér közül kivesz egy szál virágot, nem is tudtam s leteszi a hóra egy oszlop melletti szélvédett zugban, s csak állunk.

Majd a szél zúgásán is felülharsogva száll az imádság ISTEN ÁLD MEG A MAGYART énekel az én csóka-nagyanyám, egy életet átkapált hajlott háta délcegre simul, kezem szorítja, én is tudom már hisz óvoda helyett tőle tanultam, gyenge kis hang-kíséret...

aztán a többi versszak már csak szöveggel öreg-asszonyos-sokatélt örök hangsúlyokkal, mint kőbe az írás vésődik agyamba-lelkembe kalapács-hittel ÁLTALAD NYERT SZÉP HAZÁT”

Igen, ez már közelebb hozott a nap méltóságához. Mit is jelent ez a nap? Mi született ezen a napon? Egy költemény, egy fohász, egy népnek a sorsa, múltja- jelene- jövője rímekbe zárva, verssorokba öntve.

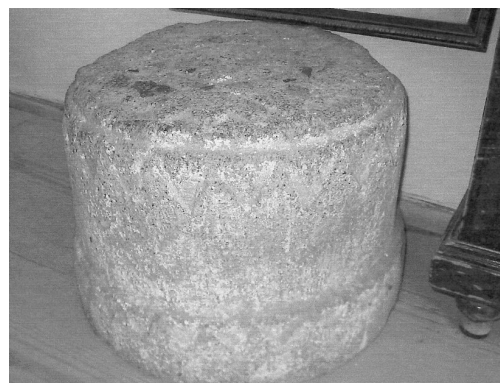
Gondolataim futkosnak tovább, keresem az összefüggéseket, keresem a nap, számomra megfogalmazott üzenetét. És ott vagyok a csekei temetőben egy emlékmű előtt, melyet délcegen, – igaz egyik másik kicsit megtörve, megdőlve, de a hideg, fagyos idő segítségével keményen, tekintélyt parancsolva – ott őriznek a csónakos kopjafák. Micsoda világ ez?

Ősiségünk, hagyatékunk, múltunk, hitünk – a szálak találkoznak, és szépen koszorúban összehajlanak, összefonódnak, nemzeti színeinket maguk közé keverik, pántlikával átkötik az emlékezést, melyet a délceg kopjafák körében és a szél lágy, képekbe torló játék mellett, ütemekké formálva, dallá varázsolnak, egy népnek a himnuszává alakítanak:

„Szánd meg, Isten, a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Mebűnhötte már e nép
A múltat s jövődöt!”

A csekei temető ünnepel és emlékezik. Az ünnep hullámai elérnek hozzám is. Hogy mit jelent számomra ez a nap? Már nem is kell magyarázni, nem is kell keresni a zajos, vagy csendes fejhajtásokat, dallam foszlányokat. A csekei hullámok utolérték, a nap, január 22.-ke ünnepe bennem él, a csónakos kopjafák körbeállnak, a múlt, jelen és jövő összefonódik lelkem énekében.

Vecsés, 2009. január 26.

A Csiksomlyói Kegyetemplom Ősi Boldogasszony oltára
Fotó: Schmidt Irén